

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, γαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μὰλ: ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Ἰαρ. Ἀνρίνον. — Βασβολδὸς Κρεστόσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομὴν τῶν, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρως πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τῇ μνηστῇ, ἥτις ἦτο πραγματικῶς εὐειδής, ἀνεγνώρισε μίαν τῶν νεανίδων τῶν παρατηρησασῶν αὐτὸν ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου.

Συνελήφθη ὡς εἰς παγίδα.

Τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον μετὰ τὴν παρουσίαν ἢ νεανίᾳ, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μειδιῶσα καὶ εἶπε παρακλητικῶς:

— Κύριε Πλεμόν, ἂν εἰζεύρετε πόσον βασιζόμεθα ἐφ' ὑμῶν ὁ Παῦλος καὶ ἐγώ!..

Καὶ προσέβλεψε τὸν μνηστῆρά της μὲ βλέμμα ἐμφαντικόν, εἰς ὃ ἀπήντησεν ὁ Κεργὸρν καμμύων ἐπανειλημμένως τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Πλεμόν ἐθεώρησε πρέπον νὰ συγκατανεύσῃ.

— Δεσποινίς, ἀπήντησε μετὰ προθυμίας, ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ εἶνε μακρά.

δεκαπέντε ἡμέρας τὸ πολὺ θὰ διαρκέσῃ· καὶ ἀφοῦ ὑμεῖς καὶ ὁ φίλος μου Παῦλος ἐπιμένετε τόσον εἰς τὴν παρουσίαν μου, σὰς ὑπόσχομαι νὰ παρευρεθῶ εἰς τοὺς γάμους σας.

Ἡ νεανίς ἐκρότησε μετὰ χαρᾶς τὰς μικρὰς χειροκτιοφόρους χειρὰς της.

— Εὐγε, εὐγε! εἶπεν. Ἐτελείωσεν, ἀλ, Παῦλε; Δοιοὶν εἴμεθα σύμφωνοι, κύριε Πλεμόν, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ ὀδηγοὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας διέτρεχον τὴν ἀποβάθραν κραυγάζοντες:

— Κύριοι ἐπιβάται διὰ Μελέν, Φονταίνεβλῶ, Διζέν, Λιακέν, Λυόνα, καὶ Μασσαλίαν!... εὐρηστήθητε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὰς ἀμάξας!

Ἀντήλλαξαν μετὰ σπουδῆς χειραφίαις ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ὁ Πλεμόν εἰσελθὼν κατέλαβε τὴν θέσιν του.

Τότε ὑπὸ τὸ κράτος ἐνὸς τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, τῶν σφοδρῶν ὅσον καὶ ἀνεξηγήτων, ὑφ' ὧν καταλαμβάνεται ἡ καρδιά καὶ τὸ πνεῦμα κατὰ τὰς σοβαρὰς ὥρας τοῦ βίου, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιθεώρησε δι' ἐνὸς βλέμματος τὸν σταθμὸν αὐτόν, ἐξ οὗ ἀνεχώρει ὅπως εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπερχόμενος ἐν ἀπελπισίᾳ, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ διὰ παντός τὴν εὐτυχίαν.

Ὑπὸ τὸ ἰόχρουν φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν λυχνιῶν εἶδεν ἀπαστράπτοντας τοὺς σιδηροὺς κίονας, τοὺς λευκοὺς τοίχους τοῦ σταθμοῦ, τὰ ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν διαφόρων γραφείων πινάκια. Εἶδε τὸν Κεργὸρν, τὴν μνηστῆν του καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς, τὸν μὲν παιδικόν του φίλον, τοὺς δὲ φίλους αὐτοῦ μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν σείοντας τοὺς πῖλους καὶ τὰ χειροκτακτὰ τῶν πρὸς ἀποχαιρετισμόν. Ἀπήντησεν εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα, ἐνῶ τὸ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο ἀλλοῦ πορευόμενον τῆς ἤδη ταχείας φορᾶς τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἡ μηχανὴ ἐξέφερε δύο ἢ τρεῖς στοναχὰς ἰσχυράς, συνοδευομένης ὑπὸ πυκνοῦ καπνοῦ συνεχῆς δόνησις ἐκλόνησε τὰ βαγόνια. Ὁ βαρὺς συρμὸς ἐ-

φανη καταβάλλων προσπάθειαν ὅπως ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ. Εἶτα διωλίσθησεν ὡς φάσμα ἀναμέσον τοῦ τριγμοῦ τῶν σιδηρῶν τροχιῶν, τῶν τιναγμῶν καὶ τῶν ἀναπάλσεων, τῶν βελονῶν καὶ τῶν περιστρεφομένων πλακῶν ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἡλεκτρικῆς λάμψεως καὶ βυθισθεὶς εἰς τὴν ζοφερὰν ὁδόν, καταλείπων μόνον εἰς τὸ βλέμμα τῶν ἀπομενόντων θεατῶν τὰς δύο ἐρυθρὰς κηλίδας τῶν ὀπισθίων φανῶν του.

Ὁ Πλεμόν κατέπεσεν ἐπὶ τῶν καθισμάτων τοῦ βαγονίου μὲ τὸ βλέμμα ἀορίστως βλέπον καὶ ὑγρόν, καταληφθεὶς ἤδη ὑπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς ὀνειροπολήσεως, ἣν ἐμπνέει πᾶσα ἀναχώρησις, πᾶς ἀποχωρισμός.

Βεβαίως αἱ ἀμαξοστοιχίαι τῶν σιδηροδρόμων στεροῦνται τῶν ποιητικῶν ἰδιοτήτων τῶν παλαιῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν· ἔχουσιν ὅμως καὶ αὐταὶ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν ποιήσεων τὴν πλήρη ἡδύτητα καὶ μεθυστικὴν ἐνίοτε ὑπὲρ πᾶσαν ἔκφρασιν.

Ἡ ποίησις αὐτῆς προέρχεται ἐκ τῆς αἰσθήσεως· τὴν παράγει ὁ ἔρρυθμος κρότος τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ὁ κρότος αὐτὸς βαθμυδὸν καθίσταται ἄσμα καθηδύνον τὴν ἀκοήν.

Ὁ ἀξιωματικὸς διετέλει ἐν τοιαύτῃ νευρικῇ καταστάσει ἀλγεινὴ ἄμα καὶ εὐαρέστω.

Ἡ ἐξαλλος φορὰ τοῦ παραφέροντος αὐτὸν συρμοῦ ἦτο ὀλιγώτερον φανερά ὑπὸ τὰ σκότη ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐρυθρόν τι σημεῖον διέσχιζε τὸν ζόφον τῆς νυκτός. Ἡ πυκνὴ ἐξωτερικὴ σκοτία ἐπεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ βαγονίου. Ἦτο οἶονεὶ φυγὴ διὰ μέσον τοῦ ἀχανοῦς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπόφασιν ὑπερέβαινον ἕκαστον σταθμὸν ὥσπερ δι' ἐνὸς ἄλματος.

Τοιοῦτοτρόπως διέβησαν διὰ πολλῶν πόλεων κατὰ τὸ ταξιδίδιον ἐκεῖνο τῶν εἰκοσιδύο ὥρων.

Ἦδη, ἀφότου ἔφθασαν ἐν Μασσαλίᾳ, ὁ Πλεμόν συνησθάνθη ὅτι ἡ καρδιά του ἐμελλε νὰ ὑποστῇ φοβεράν κρίσιν. Ἐφθα-